

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

27 октомври 1993 година *

„Национално одобрение на типа крайни радиосъобщителни устройства –
Разрешение за използването на такива крайни устройства - Членове 30 - 37 и
член 86 от Договора за ЕИО – Директива 88/301/ЕИО на Комисията”

По съединени дела C-46/90 и C-93/91

с предмет преюдициалните запитвания, отправени до Съда, съгласно член 177 от
Договора за ЕИО, от Tribunal de Première Instance, Bruxelles (Белгия) (57-ми 55-
ти състав), по спора, висящ пред този съд между

Procureur du Roi

и

от една страна и,

Jean-Marie Lagauche,

Constant De Munck,

Jacques Paulissen,

Alain Delerue,

Jean-Claude Lambert,

Willy Cleynen,

Serge Hoffman,

Pierre Lemoine (дело C-46/90),

и от друга страна,

Pierre Evrard (дело C-93/91)

относно тълкуването на членове 30 - 37 и член 86 от Договора за ЕИО, а също
така Директива 88/301/ЕИО от 16 май 1988 г. относно конкуренцията на
пазарите на крайни далекосъобщителни устройства (ОВ L 131, стр. 73),

СЪДЪТ,

в състав: г-н О. Due, председател, г-н G. F. Mancini, г-н J. C. Моїтinho de
Almeida, г-н M. Díez de Velasco и г-н D. A. O. Edward, председатели на състав, г-

* Език на производството то: френски.

и С. N. Kakouris, г-н R. Joliet, г-н F. A. Schockweiler, г-н G. C. Rodríguez Iglesias, г-н F. Grévisse, г-н M. Zuleeg, г-н P. J. G. Картеун и г-н J. L. Murray, съдии,

генерален адвокат: г-н С. О. Lenz,

секретар: г-н Н. А. Ruehl, главен администратор,

като има предвид писмените становища, представени:

- за белгийското правителство от г-н Jan Devadder, съветник на министъра на външните работи, в качеството на представител, и от адв. Eduard Marissens, avocat от брюкселската адвокатска колегия,

- правителството на Обединеното кралство от г-жа Rosmary Cawdwell, от Treasury Solicitor's Department, в качеството на представител, подпомагана от адв. Eleanor Sharpston, barrister,

- за Комисията на Европейските общности от г-н Richard Wainwright, правен съветник, и г-н Bernhard Jansen, член на правната служба, в качеството на представители, подпомагани от адв. Hervé Lehman, avocat от адвокатската колегия на Париж,

като взе предвид докладите на съдебните заседания,

след като изслуша устните становища на белгийското правителство и на Комисията, за която се явява г-н Richard Wainwright, адв. Hervé Lehman и г-жа Virginia Melgar, държавен служител, изпратен на разположение на Комисията, в качеството на представители, в съдебното заседание от 9 юни 1992 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат в съдебното заседание от 2 декември 1992 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решения от 19 април 1989 г. и от 11 март 1991 г., постъпили в Съда съответно на 28 февруари 1990 г. и на 15 март 1991 г., Tribunal de Première Instance, Bruxelles (Първоинстанционният съд в Брюксел) (57-ми и 55-ти състав) постави, на основание на член 177 от Договора за ЕИО, два преюдициални въпроса относно тълкуването на членове 30 - 37 и член 86 от Договора за ЕИО, както и на Директива 88/301/ЕИО на Комисията от 16 май 1988 г. относно конкуренцията на пазарите на крайни далекосъобщителни устройства (ОВ L 131, стр. 73), с цел да оцени съвместимостта на тези разпоредби с определена национална система, която от една страна обвързва притежанието на радиопредаватели или радиоприемници с министерско разрешение, а от друга страна забранява продажбата или отдаването под наем на предаватели или приемници, когато образец от тях не е получил предварително одобрение на типа от държавен орган, поставен под разпореждането на компетентния

министър, с цел проверка дали отговаря на техническите изисквания определени от този министър.

2. Тези въпроси са били повдигнати в рамките на две наказателни производства.

3. Първото производство, което доведе до дело С-46/90, беше заведено срещу г-н Jean-Marie Lagauche и още седем лица, обвинени, че са притежавали безжични телефони и двойка устройства от вида уоки-токи без необходимото съответно министерско разрешение, и че са продавали и отдавали под наем безжични телефони, без образец от тях да е получил предварително одобрение на типа от Régie des télégraphes et téléphones (Белгийския орган по далекосъобщенията, наричан по-долу „РТТ“).

4. Второто производство, което доведе до дело С-93/91, беше заведено срещу г-н Pierre Evrard, затова че е притежавал и пуснал в продажба, между 1 януари 1989 г. и 2 февруари 1989 г., един неодобрен от РТТ безжичен телефон, и за това че на 23 януари 1990 г. е притежавал и пуснал в продажба единадесет радиосъобщителни устройства, също неодобрени по съответния ред.

5. В своя защита г-н Evrard е изтъкнал факта, че едно от тези устройства е носило марката на Deutsche Bundespost, което е предоставило одобрение на типа. След това той представи сертификат, издаден от лаборатория, одобрен от British Telecom, според който част от тези устройства имат мощност под 10 миливата. Той твърди, че при тези условия, както официалните власти приемат, притежаването на подобни устройства не изисква никакво министерско разрешение. Въпреки това той не приема позицията на последния, според която цялото количество въпросни устройства трябва да отговаря на белгийските технически норми и да притежава съответното одобрение на типа от РТТ, и се позовава на разпоредбите на Директива 88/301, за да подкрепи своята аргументация.

6. От документите по делото става ясно, че член 3, параграф 1 от Закона от 30 юли 1979 г. относно радиосъобщенията (Moniteur belge от 30 август 1979 г.), предвижда че: „никой не може, в рамките на Кралството, ... да притежава радиопредавател или радиоприемник... без да е получил за това предварително писмено разрешение от министъра (който отговаря за телефоните и телеграфите)”. Тази разпоредба предвижда също, че министерското разрешение е лично и отменимо.

7. Като е взел предвид разпоредбите на член 3, параграф 2 от упоменатия закон, за определяне на случаите, при които не се изискват разрешения, Кралят, с член 5, параграф 3 от Кралския указ 15 октомври 1979 г. относно частните радиосъобщения (Moniteur belge от 30 октомври 1979 г.), освобождава от разрешение „одобрените радиоелектронни съоръжения с мощност на излъчване, който не надвишава 10 миливата и включва безжичните телефони”.

8. В съответствие със Закон от 13 октомври 1930 г. РТТ притежава монопол в Белгия за откриване и експлоатация на линии и бюра за телефонни и телеграфни съобщения, предназначени за населението (включително и безжична телефония). Освен това, според член 2 от Закона относно радиосъобщенията

посочен по-горе, РТТ е упълномощена да „установява и пуска в действие всякава радиосъобщителна услуга”.

9. Следователно от член 17 от Кралския указ от 15 октомври 1979 г., „посочен по-горе, става ясно, че РТТ е натоварена с „управлението на радиочестотния спектър и контрола върху използването му в рамките на Кралството”. За тази цел тя трябва да определя съответните честоти и да разрешава използването им и координацията им, както в национален така и в международен план. РТТ също така разглежда исканията, подадени до министъра с оглед получаване на разрешение за притежание на радиопредавател или радиоприемник.

10. От разпоредбите на член 7 от белгийския Закон относно радиосъобщенията, посочен по-горе следва, че „никакъв радиопредавател или радиоприемник не може да бъде продаван или отдаван под наем ако образец от него не е одобрен от РТТ, като отговарящ на техническите изисквания, определени от министъра“, и че „подробните правила относно това одобрение на типа са постановени от министъра”.

11. В това отношение член 1 от Министерско постановление от 19 октомври 1979 г. относно частните радиосъобщения (Moniteur belge от 30 октомври 1979 г.), който определя условията за предоставяне на одобрение, уточнява, че този режим се отнася за всички устройства, произведени или внесени в Белгия с цел продажба или отдаване под наем, а също и всяко устройство, конструирано от частно лице за собствена употреба. Въпреки това РТТ може без предварителни тестове да одобри внесени радиопредаватели или радиоприемници, които вече са били одобрени в една от държавите-членки на Европейската конференция по пощи и далекосъобщения, като отговаряща на техническите изисквания подобни на тези определени в член 6 от това министерско постановление.

12. Неспазването на изискванията за разрешение и за одобрение счита за престъпление. В това отношение служителите от РТТ, в качеството на съдебна полиция, следят потребителите да спазват Закона от 30 юли 1979 г. и съответните изпълнителни постановления.

13. Директива 88/301, посочена по-горе, се отнася до пазарите на крайни далекосъобщителни устройства, като под израза „крайно устройство”, според член 1 от нея, се разбира устройство, предназначено за пряко или непряко свързване към крайна точка на обществена далекосъобщителна мрежа за пренасяне, обработка и приемане на информация.

14. Член 5 от Директивата предвижда публикуване от държавите-членки на всички спецификации и процедури за одобрение на типа крайни устройства.

15. Член 6 от Директивата предвижда:

„Държавите-членки гарантират, че от 1 юли 1989 г. отговорността за съставяне на спецификациите, посочени в член 5, надзорът на тяхното прилагане и предоставяне на типово одобрение са поверени на организация, независима от публичните и частни предприятия, предлагащи стоки и/или услуги в далекосъобщителния сектор”.

16. Тъй като Tribunal de Première Instance, Bruxelles има съмнения по отношение на съответствието с правото на Общността на законодателството, посочено от обвинението срещу обвиняемите по главното производство, затова спира производството, и по дело C-46/90, Lagache и др., поставя следните преюдициални въпроси:

„Дали членове 37 и 86 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност трябва да се тълкуват като забраняващи, в далекосъобщителния сектор и в сектора на частните радиосъобщения, законови разпоредби от вида на Закона от 30 юли 1979 г. и Кралския указ от 15 октомври 1979 г., които предвиждат наказание лишаване от свобода за тези, които:

1) продават или отдават под наем предавател или приемник от вида на безжични телефони без предварително разрешение от RTT

или

2) притежават, установяват или привеждат в действие предавател от вида на безжичните телефони или уоки-токи без предварително писмено, лично и отменимо разрешение на компетентния министър?”

и по следните въпроси по дело C-93/91, Evrard:

„Дали членове 30 - 37 и член 86 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, както и Директива на Европейската комисия от 16 май 1988 г. относно конкуренцията на пазарите на крайни далекосъобщителни устройства, трябва да се тълкуват, като забраняващи, в сектора на радиосъобщенията, на законови разпоредби от типа на Закона от 30 юли 1979 г. и на Кралския указ от 15 октомври 1979 г., които предвиждат наказание лишаване от свобода и/или глоба за тези, които:

1) на територията на Кралство Белгия или на борда на кораб, или на самолет, или на всяко друго превозно средство, подчинено на белгийския закон, притежават радиопредавател или радиоприемник, или установяват и привеждат в действие станция или мрежа за радиосъобщения без предварително писмено, лично и отменимо разрешение на министър или държавен секретар, в чиито ресор се намират телеграфите и телефоните;

или

2) продават или отдават под наем радиопредавател или радиоприемник без образец от него да е бил предварително одобрен от RTT, като отговарящо на съответните технически изисквания, определени от компетентния министър,

въпреки възможното съществуване на официално сертифициране, получено съгласно процедура, установена от друга държава-членка на Европейската общност?”

17. Дело С-46/90, върнато за разглеждане от пети състав, се проведе в открито съдебно заседание на 2 май 1991 г., а заключението на генералния адвокат беше представено на 11 юли 1991 г. Впоследствие, съгласно член 95, параграф 3 от процедурния правилник, това дело се връща на Съда, в пленарен състав. След заключенията на генералния адвокат беше решено с Определение от 14 юли 1993 г. двете дела да се съединят за целите на решението на Съда.

18. С оглед едно по-пълно представяне на фактите на споровете по главното производство, на приложимото белгийско законодателство, на хода на производството, както и на писмените становища, представени пред Съда, е направено позоваване на доклада за съдебното заседание. Тези елементи от делото са упоменати по-нататък само доколкото са необходими за изготвяне на мотивите на Съда.

19. С тези въпроси националната юрисдикция се стреми да изясни по същество членове 30 - 37 и член 86 от Договора, от една страна, и разпоредбите на Директива 88/301, от друга страна, се противопоставят на прилагането на националните разпоредби, така както са описани по-горе (точки 6 - 12).

20. В това отношение трябва първо да се отбележи, че по отношение на разпоредбите от Договора относно свободното движение на стоки, е достатъчно да се разгледат последователно тези въпроси в светлината на член 30 и член 37 от Договора.

21. На второ място трябва да се вземе предвид, че член 86 от Договора се отнася само до антиконкурентното поведение, възприето от отделни предприятия по тяхна собствена инициатива (вж. по-специално Решение от 19 март 1991 г., по дело Франция/Комисия, С-202/88, Recueil, стр. I-1223, точка 55), докато зададените въпроси се отнасят до държавни мерки, и на тези въпроси трябва да се отговори именно по отношение на член 90, параграф 1 от Договора във връзка с член 86.

22. Трябва също така да се отбележи, че по дело С-46/90, фактите на спора по главното производство са предходни спрямо 1 юли 1989 г., датата на влизане в сила на член 6 от Директива 88/301, докато по дело С-93/91, част от фактите са се случили преди, а други след тази дата.

23. Трябва да се каже също че приложното поле на Директива 88/301 се отнася само до устройства, свързани пряко или непряко към обществена далекосъобщителна мрежа, по такъв начин, че само някои от тези устройства, за които става дума в делата по главното производство, са обхванати от приложното поле на тази директива.

24. Оттук следва, че независимо от тълкуването на членове 30 и 37 от Договора, въпросите, които трябва да се разглеждат по отношение на член 86 и член 90, параграф 1 от Договора относно фактите предходни спрямо 1 юли 1989 г. и по отношение на разпоредбите на Директивата относно фактите след тази дата, като се прави разлика между устройствата, които влизат в приложното поле на Директивата и тези които не влизат.

По член 30 от Договора

25. В Решение от 13 декември 1991 г., по дело GB-Inno-VM (C-18/88, Recueil, стр. I-5941), Съдът реши, че член 30 от Договора не разрешава едно държавно предприятие да има право да одобрява телефонни устройства, които са предназначени за свързване с обществените мрежи и не са предоставяни от него. Ако решенията на това предприятие не могат да бъдат обжалвани по съдебен ред.

26. Това тълкуване трябва да е разгърнато в случай, че публично предприятие одобрява радиопредаватели или радиоприемници, независимо дали са предназначени да работят чрез обществена мрежа или не.

27. Белгийското правителство твърди в своите становища, че един отказ от РТТ да предостави упоменатото одобрение на типа подлежи на обжалване пред белгийския Conseil d'Etat (Държавен съвет).

28. Оттук нататък, след като процедурата за одобрение на типа се съобразява с критериите, посочени в Решение по дело GB-Inno-VM, посочено по-горе, не може да се счита, че тя е в противоречие с член 30 от Договора.

29. Следователно член 30 от Договора не забранява едно публично предприятие да получи право да одобрява радиопредаватели или радиоприемници, които не са доставени от него, след като решенията на това предприятие подлежат на обжалване по съдебен ред.

По член 37 от Договора

30. Трябва също така да се припомни, че член 37 предвижда установяването на национални монополи с търговски характер и той се прилага по отношение на „всеки орган, чрез който държава-членка, *de jure* или *de facto*, контролира, направлява или въздейства чувствително, пряко или непряко, върху вноса или износа между държавите-членки. Тези разпоредби също така се отнасят до делегираните държавни монополи”.

31. Уместно е, между другото, да се подчертае, че забраната за притежание на някои устройства без министерско разрешение не влиза в приложното поле на член 37.

32. Прерогативите на държавен орган, каквато е РТТ, се отнасят до разглеждане на искания, отправени до съответния министър, за получаване на разрешение за притежание на радиопредавател или радиоприемник, до определянето и координирането на радиочестотния спектър и предоставянето на одобрение на типа след проверка за съответствие на пуснатите на пазара устройства с техническите норми определени от министъра. Те са предназначени да предпазват от смущения на радиосъобщенията.

33. Тези прерогативи следователно се упражняват в контекста на въпроси от държавен интерес, по-специално за регулирането на публичния радиочестотен спектър и не са от сферата на услугите. Една такава дейност във всички случаи е

извън приложното поле на член 37 от Договора, който, така както е постановил Съда (вж. Решение от 28 юли 1983 г., по дело Mialocq, 271/81, Recueil, стр. 2057), се отнася до търговията със стоки, а се отнася до предоставянето на услуги само тогава, когато монопола на такива услуги противоречи на принципа на свободно движение на стоки, като дискриминира вносните продукти за сметка на тези с местен произход.

34. Следователно трябва да се заключи, че член 37 от Договора не противоречи на прилагането на национални законодателни или административни разпоредби, които включват забраната за продажба или отдаване под наем на радиопредаватели или радиоприемници, образец от които не е бил предварително одобрен от компетентния държавен орган, като съответстващ на техническите предписания, определени от ресорния министър.

По Директива 88/301/ЕИО

35. На този етап следва да разгледаме приложното поле на Директива 88/301 по отношение на устройствата, които са обхванати от нея.

36. Тази директива е приета от Комисията в съответствие с дадената Ж нормативна власт, предвидена от член 90, параграф 3 от Договора, и се състои в това да постановява общи правила, които да уточняват задълженията, произхождащи от Договора, които държавите-членки трябва да изпълняват по отношение на предприятията, посочени в двата предходни параграфа на същия член (Решение по дело Франция/Комисията, посочено по-горе, точки 14 и 15).

37. Член 6 от посочената директива прави разлика между дейности или функции, които се отнасят, от една страна, до определянето на спецификациите на крайните устройства, до контрола върху тяхното прилагане и одобрението на типа устройства, и от друга страна, до предлагането от страна на публично или частно предприятие на стоки и услуги в областта далекосъобщенията.

38. Член 6 уточнява задължението на държавите-членки да осигурят след 1 юли 1989 г. изпълнението на дейностите от първата категория от орган, независим от предприятията, които извършват дейности от втората категория.

39. От изложеното по делото е видно, така както белгийското правителство потвърди по време на съдебното заседание, че в периода след 1 юли 1989 г., който се отнася до главното производство, това разграничение между тези две дейности не е било наблюдавано в Белгия.

40. От това следва, че въпросните устройства влизат в обхвата на Директива 88/301, и то дотолкова доколкото става дума за периода след 1 юли 1989 г., член 6 от същата директива се противопоставя на това една национална регламентация да забранява, под заплахата от санкции, продажбата или отдаването под наем на устройства, без образец от тях да е бил одобрен от публично предприятие, което предлага стоки и/или услуги в областта на далекосъобщенията. Националният съд следва да си направи изводи от това.

41. Що се отнася до периода преди 1 юли 1989 г. и по отношение на устройствата, които нито преди нито след това влизат в приложното поле на Директивата, проблемът трябва да се разгледа в светлината на член 90, параграф 1, във връзка с член 86 от Договора.

По член 90, параграф 1, във връзка с член 86 от Договора

42. Трябва да се има предвид, че членове 86 и 90 са част от една съвкупност от правила, които съгласно член 3, буква е) от Договора целят да не се нарушава конкуренцията в рамките на общия пазар.

43. Както беше споменато по-горе, контролът върху радиочестотния спектър е необходим, за да се осигури доброто функциониране на радиосъобщенията, както в областта на обществените услуги, така и в търговския и частния сектор. Един такъв контрол е също така необходим за осъществяване на истинска конкуренция между икономическите оператори, които обслужват радиосъобщенията, а също така и между производителите и продавачите на устройства, и тези оператори имат интерес техните устройства да бъдат използвани без смущения.

44. Трябва също така да се отбележи, че система на ненарушена конкуренция, така както е предвидена в Договора, може да се гарантира само в случаи, че между различните икономически оператори са установени равни възможности. Това не би могло да стане ако едно предприятие, което пуска в продажба подобни крайни устройства има и задачата да установява спецификации, на които тези устройства трябва да отговарят, както и да контролира прилагането на тези изисквания, и да одобрява тези устройства (Решения по дело Франция/Комисия, посочено по-горе, точка 51, и по дело GB-Inno-VM, посочено по-горе, точка 25).

45. В светлината на всичките тези съображения трябва да бъде оценена съвместимостта на националното законодателство като белгийския Закон от 30 юли 1979 г., с изискванията на Договора.

46. По отношение на изискването, при притежание на предавател или приемник, да има писмено разрешение от министъра, отговарящ за телеграфите и телефоните, така както е предвидено в член 3, параграф 1 от белгийския закон, следва да приемем, че в приложното поле на член 90, параграф 1 влизат единствено мерките, предприети от държавите-членки по отношение на публичните предприятия и предприятията, на които те предоставят специални или изключителни права. Тази разпоредба на Договора не може да се прилага срещу правомощие за предоставяне на разрешение, което е дадено на министър в рамките на в рамките на неговите правомощия.

47. Същата констатация се налага по отношение на правомощието, като това дадено на РТТ, да разглежда исканията за разрешения, подадени до министъра, тъй като тази функция съпътства правомощията на министъра.

48. По отношение на правомощието за предоставяне на одобрение може да се установи, че белгийския закон се отнася с еднаква сила към всеки

радиопредавател или радиоприемник, включително устройствата предназначени, подобно на безжичните телефони, да бъдат свързани непряко към обществената далекосъобщителна мрежа.

49. От разпоредбите на член 7 от посочения белгийски закон следва, за разлика от положението, описано по дело GB-Inno-VM, следва, че министъра определя какви са техническите предписания, необходими за одобрение на типа подобни устройства и това става в рамките на задълженията му за контрол върху радиосъобщенията на белгийска територия. И ако е вярно, че RTT е оправомощена, от член 2 от същия закон, да установява и пуска в действие всякава радиосъобщителна услуга, от разпоредбите на посочения член 7 следва, че по отношение одобрението на типа предаватели или приемници, единственото Ж задължение е да проверява съответствието на тези устройства с предписанията, определени от министъра.

50. По отношение на устройствата, одобрени от компетентен орган на друга държава-членка, трябва да се отбележи, че докато системите за далекосъобщения и радиосъобщения на държавите-членки не са хармонизирани, одобрението на подобно устройство на една държава-членка не гарантира, че въпросното устройство няма да попречи на доброто функциониране на тези системи на територията на друга държава-членка, чиито технически изисквания може освен това да са различни.

51. Оттук следва, че член 90, параграф 1, във връзка с член 86 от Договора, не се противопоставя на приложението на национални разпоредби, които съдържат забраната, на първо място, за притежание на радиопредаватели или радиоприемници без министерско разрешение, и на второ място, за продажба и отдаване под наем на подобни устройства, образец от които не е бил одобрен в съответствие с техническите предписания, определени от ресорния министър, дори ако това устройство е било одобрено в друга държава-членка.

По съдебните разноски

52. Разноските, направени от белгийското правителство, от правителството на Обединеното кралство, от Комисията на Европейските общности, които представиха становища на Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът,

като се произнася по въпросите, представени на Съда на ЕО от Tribunal de Première Instance, Bruxelles, с Решения от 19 април 1989 г. и от 11 март 1991 г., реши:

1) Член 30 от Договора за ЕИО не се противопоставя на това едно публично предприятие да получи право да одобрява радиопредаватели или

радиоприемници, които не са доставени от него, след като решенията на това предприятие подлежат на обжалване по съдебен ред.

2) Член 37 от Договора за ЕИО не противоречи на прилагането на национални законодателни или административни разпоредби, които включват забраната за продажба или отдаване под наем на радиопредаватели или радиоприемници, образец от които не е бил предварително одобрен от компетентния държавен орган, като съответстващ на техническите предписания, определени от ресорния министър.

3) Доколкото въпросните устройства влизат в приложното поле на Директива 88/301/ЕИО от 16 май 1988 г., относно конкуренцията на пазарите на крайни далекосъобщителни устройства, и доколкото става дума за периода след 1 юли 1989 г., член 6 от тази директива се противопоставя на това една национална регламентация да забранява, под заплахата от санкции, продажбата или отдаването под наем на устройства, без образец от тях да е бил одобрен от публично предприятие, което предлага стоки и/или услуги в областта на далекосъобщенията. Националният съд следва да си направи изводи от това.

4) Член 90, параграф 1, във връзка с член 86 от Договора, не се противопоставя на приложението на национални разпоредби, които съдържат забраната, на първо място, за притежание на радиопредаватели или радиоприемници без министерско разрешение, и на второ място, за продажба и отдаване под наем на подобни устройства, образец от които не е бил одобрен в съответствие с техническите предписания, определени от ресорния министър, дори ако това устройство е било одобрено в друга държава-членка.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург, на 27 октомври 1993 г.